

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 11Co/141/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8114209652
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 04. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Šamo
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2015:8114209652.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu JUDr. Petra Šama a sudcov JUDr. Romana Tótha a JUDr. Mareka Kohúta v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpený Advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova 4, Bratislava, IČO: 36 864 421, proti žalovanému: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti SR, Župné námestie 13, Bratislava, IČO: 00 166 073, o náhradu škody, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 12C/143/2014-50 zo dňa 2.9.2014, jednomyseľne takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok súdu prvého stupňa.

N e p r i z n á v a žalovanému náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

Súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom zamietol návrh žalobcu a náhradu trov konania účastníkom nepriznal.

V dôvodoch tohto rozhodnutia uviedol, že žalobca žalobou doručenou Okresnému súdu Humenné (zapísanou pod sp. zn. 5C/238/2012) navrhol, aby súd zaviazal žalovaného na náhradu majetkovej škody vo výške 125,- eur a z titulu nemajetkovej ujmy sumu 1.359,03 eur, ktorá mu vznikla nesprávnym úradným postupom uvedeného súdu, ktorý nerozhodol o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie pre pohľadávku žalobcu v zákonom stanovenej lehote. V návrhu uviedol, že v pozícii oprávneného subjektu navrhol vykonanie exekúcie pred zvoleným súdnym exekútorom pre svoju pohľadávku, ktorá vznikla nesplnením záväzku vyplývajúceho zo zmluvy o úvere. Exekučný súd bol povinný v zmysle ustanovení Exekučného poriadku po posúdení návrhu, exekučného titulu a žiadosti súdneho exekútora v 15 - dňovej lehote udeliť poverenie súdnemu exekútorovi na vykonanie exekúcie, prípadne v uvedenej lehote o žiadosti na vykonanie exekúcie rozhodnúť inak. Podľa vlastného vyjadrenia súd v lehote nerozhodol a následne bol žalobca nútený vyvinúť enormné úsilie, aby dosiahol vecný posun v exekučnom konaní, avšak napriek tomu exekučný súd nepostupoval v súlade so zákonom. Podľa žalobcu v predmetnom prípade neexistovala okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústredene a so zbytočnými prietrahmi tak, že k vydaniu poverenia pristúpil až po veľmi dlhej dobe. Z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu si žalobca uplatnil náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy v peniazoch. Majetková ujma predstavovala náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi dorúčením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej. Ďalším uplatneným nárokom bola náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorá vznikla tým, že márnym plynutím času boli reálne ohrozené legitímne očakávania poškodeného, že správnym postupom súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky a taktiež došlo k vyvolaniu viacerých rizík, t.j. že neskorým ukončením procedúry exekučným súdom dôjde k zániku

povinného, k zmareniu účelu konania pre stratu kontaktu s povinným, prípadne insolvenčii povinného. Zároveň vďaka skorému rozhodnutiu exekučného súdu v zákonnej lehote mohol včas, efektívne a účinne uskutočniť rad iných krokov smerujúcich k zabezpečeniu vymožitelnosti jeho pohľadávky, pretože by vedel, že žiadosť o udelenie poverenia bola zamietnutá a je potrebné uskutočniť náhradu exekučného titulu. Náhrada nemajetkovej ujmy má byť vnímaná ako spravodlivá satisfakcia za konkrétne porušenie jeho zákonných nárokov a základných práv so zdôraznením neexistencie akéhokoľvek účinného vnútroštátneho prostriedku nápravy spôsobilého reštituovať vzniknutú situáciu. S poukazom na uvedené, podľa tvrdenia žalobcu, možno skonštatovať úplne zbytočné a právne nezdôvodniteľné časové omeškanie v rozhodovaní exekučného súdu, ktoré spôsobilo v súvislosti s vymáhanou pohľadávkou a jej príslušenstvom zánik ďalších plánovaných podnikateľských aktivít žalobcu, ako aj zánik už vytvorených podnikateľských plánov. Vyvolaná strata zisku zrealizovaného obchodu spôsobila hospodársku stratu na strane žalobcov, ale aj na strane jeho majiteľov. Napokon nezákonným zásahom vyvolaná situácia ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy žalobcu a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať. Potreba náhrady nemajetkovej ujmy má svoj základ v požiadavke na spravodlivé usporiadanie vzťahov a dosiahnutie adekvátnej nápravy a primeranej satisfakcie za porušenie základných práv a princípov právneho štátu. Pri určovaní primeranej náhrady nemajetkovej ujmy vychádzal z doteraz judikovaných súm, ktoré boli priznané sťažovateľom Nálezmi Ústavného súdu Slovenskej republiky pri konštatovaní prietáhov za určité obdobie. Žalobca namietal, že exekučný súd napriek tomu, že ním prejednávaná vec týkajúca sa povinnej Y. T., vedenej pod sp. zn. Okresného súdu Humenné 10Er/620/2009, nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti, nevyžadovala takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu, rozhodol o žiadosti na vykonanie exekúcie až dňa 1.7.2011 a to rozhodnutím o zamietnutí tejto žiadosti. K rozhodnutiu tak došlo po uplynutí zákonom stanovenej doby.

Žalovaný navrhol návrh žalobcu zamietnuť, keď v prvom rade namietal procesné pochybenie v žalobe, v ktorej sa neuvádza spisová značka príslušného konania a nie sú uvedené relevantné údaje, ktoré majú význam pre posúdenie celej veci. Vo všeobecnosti žalovaný namietal, že žalobca nepredložil jeden relevantný dôkaz, ktorý by preukazoval existenciu predmetného exekučného konania, vznik skutočnej škody a nemajetkovej ujmy a napriek tomu, že síce časť dôkazov uviedol, najmä odkazom na exekučné spisy, v skutočnosti prenáša dôkaznú povinnosť na súd. Zároveň poukázal na to, že nie je splnená základná podmienka pre vyhovieť žalobe v zmysle zák. č. 514/2003 Z. z. a to predbežné prerokovanie nároku s príslušným orgánom štátu, po neúspešnosti ktorého je možné predmetnú žalobu podať po uplynutí 6 mesiacov odo dňa prijatia žiadosti žalobcu. Žalovaný poukázal na to, že dňa 23.4.2012 mu boli doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie náhrady škody a vzhľadom na skutočnosť, že už dňa 27.9.2012 bola doručená žaloba vo veci je zrejmé, že žalobca ju nepodal po uplynutí 6-mesačnej lehoty, ale skôr. Žalovaný poukázal na znenie Exekučného poriadku, v zmysle ktorého pre posudzovanie exekučného titulu rozhodcovského rozsudku neplatí stanovená 15-dňová lehota na udelenie poverenia, prípadne na zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia. Tento záver platí pre znenie Exekučného poriadku pred 1.6.2011, ako aj po 1.6.2011. Žalovaný poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 16/2002, z odôvodnenia ktorého vyplýva, že pri posúdení, či došlo alebo nedošlo k porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy, Ústavný súd prihliada síce na lehoty, ktoré sú uvedené v Ústave alebo v zákone, ale ich nedodržanie nepovažuje automaticky za porušenie uvedeného základného práva, pretože aj v týchto prípadoch sú rozhodujúce všetky okolnosti v danej veci. Pojem zbytočné prietahy obsiahnutý v článku 48 ods. 2 Ústavy SR je pojem autonómny, ktorý nemožno vykladať a aplikovať len s ohľadom na lehoty uvedené v zákone. So zreteľom na konkrétne okolnosti veci, sa totiž ani v týchto prípadoch postup dotknutého štátneho orgánu nemusí vyznačovať takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako prietahy zbytočné v zmysle čl. 48 ods. 2 Ústavy SR. Zároveň žalovaný poukázal na nedostatok právomoci všeobecného súdu preskúmať efektívnosť a rýchlosť súdneho konania iného súdu v konaní o náhradu škody podľa zák. č. 514/2003 Z. z., pretože k takémuto skúmaniu môže byť rozhodovanie súdu podrobené len v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky na základe ústavnej sťažnosti. Všeobecný súd potom môže o náhrade škody v zmysle zák. č. 514/2003 Z. z. rozhodovať na základe prietahu v súdnom konaní len v prípade, ak tieto boli konštatované vo výsledkoch vybavenia sťažnosti na prietahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prietahy, v právoplatnom rozhodnutí vydanom v disciplinárnom konaní, v ktorom sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prietahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov alebo po právoplatnom rozhodnutí Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, v ktorom Ústavný súd SR

konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Žalovaný uplatnil tiež námietku premlčania nároku žalobcu. K vyčíslenej škode a k nemajetkovej ujme vyjadril názor, že uplatnená suma titulom náhrady škody je len hypotetickou sumou nezodpovedajúcou kritériám vzniku škody, pričom zjavne nejde o škodu skutočnú a nemajetková ujma je vyčíslená na základe nesprávnej právnej úvahy. K príčinnej súvislosti žalovaný uviedol, že táto nie je daná ani pre prípad uplatnenej náhrady škody z nezákonného rozhodnutia súdu, prípadne z náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom, ktorý je zo strany žalobcu tvrdený a žiadal návrh v plnom rozsahu zamietnuť.

Súd na základe vykonaného dokazovania zistil skutkový stav, podľa ktorého z exekučného spisu Okresného súdu Humenné mal zistené, že návrh na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bol exekučnému súdu doručený dňa 23.7.2009 súdnym exekútorom. Exekučným titulom bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zo dňa 11.5.2009 sp. zn. SR 00445/09. Dňa 10.9.2009 bolo vyhotovené podanie, ktorým bolo požadované predloženie zmluvy o úvere a Všeobecné obchodné podmienky. Dňa 18.11.2009 bola súdu doručená žiadosť o poskytnutie informácie o stave konania zo strany oprávneného, pričom tento dňa 1.2.2010 reagoval podaním, v ktorom uviedol, že požiadavka exekučného súdu na predloženie zmluvy o úvere nemá oporu v Exekučnom poriadku a je nad rámec prieskumnej povinnosti exekučného súdu. Dňa 10.2.2010 predložil rozhodcovský súd rozhodcovský spis, ktorý bol žiadaný exekučným súdom. Dňa 14.12.2010 bolo vydané uznesenie, ktorým súd zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v časti istiny nad sumu 92,51 eur a v časti úroku z omeškania. Dňa 1.4.2011 exekučný súd zastavil exekúciu v časti istiny a úrokov z omeškania. Dňa 2.6.2011 bolo vydané uznesenie, ktorým súd žiadosť súdneho exekútora v ostatnej časti exekúcie, ktorá nebola ešte zastavená, zamietol. Ďalej súd vykonal dokazovanie znaleckým posudkom č. 1/2014, ktorý bol doručený zo strany žalobcu v súvislosti s výškou uplatnenej náhrady škody.

Pokiaľ ide o právne posúdenie veci, súd citoval ust. § 4 ods. 1 písm. a/ bod 1, ust. § 9 ods. 1, 2, ust. § 15 ods. 1, ust. § 16 ods. 1, ust. § 17 ods. 2, 3, ust. § 19 ods. 1, 3 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, ďalej ust. § 41 ods. 1 až 3, ust. § 44 ods. 1 až 9 Exekučného poriadku, ust. § 41 ods. 1 až 3 Exekučného poriadku účinného od 1.6.2010 a v tejto súvislosti ust. § 44 ods. 1 až 6. Poukázal na to, že nesprávnym úradným postupom je porušovanie povinností pri uskutočňovaní úkonov v konaní, najmä jeho nesprávne vykonanie alebo vykonanie bez splnenia zákonných podmienok. Nesprávnym úradným postupom je aj opomenutie urobiť úkon alebo vydať rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote a podľa vyššie citovaných zákonných ustanovení štát zodpovedá za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci iba pri splnení troch podmienok, ktoré musia byť splnené súčasne a to nesprávny úradný postup, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Bez ohľadu na rôzne výklady ustanovenia § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku v znení pred 1.6.2011 a po tomto dátume, súd považoval uvedenú 15-dňovú lehotu na preskúmanie žiadostí o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie za mimoriadne krátku na to, aby mohol exekučný súd náležite preskúmať predložený rozhodcovský rozsudok, ako aj žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. V tejto súvislosti zdôraznil povinnosť exekučného súdu skúmať, či rozhodcovský rozsudok nezaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporujúce dobrým mravom. Zdôraznil, že podľa rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 545/2010 je exekučný súd oprávnený a povinný skúmať zákonnosť exekučného titulu v ktoromkoľvek štádiu už začatého exekučného konania a nielen v súvislosti s vydaním poverenia na vykonanie exekúcie. Je povinný dôsledne skúmať, či sú splnené formálne i materiálne predpoklady pre vedenie exekúcie a to v každom štádiu exekúcie a v prípade zistenia, že nie sú splnené podmienky materiálnej alebo formálnej vykonateľnosti exekučného titulu, musí na zistenie nezákonnosti exekúcie adekvátne procesne reagovať. Je tak predovšetkým povinný skúmať, či podklad, na základe ktorého súdny exekútor žiada o vydanie poverenia na vydanie exekúcie je spôsobilým exekučným titulom v zmysle ust. § 41 Exekučného poriadku. K zhodnému záveru dospel aj Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení zo dňa 29.3.2011 pod sp. zn. 5Cdo/291/2010. Ďalej súd poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 606/2012 zo dňa 14.12.2012, v ktorej sa zaoberal sťažnosťou žalobcu v obdobnej veci a v ktorej uviedol, že pojem zbytočné prietahy obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 je pojem autonómny, ktorý možno vykladať a aplikovať predovšetkým materiálne. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž postup dotknutého štátneho orgánu nemusí vyznačovať takými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako prietahy zbytočné. Ústavný súd poukázal na to, že už v predchádzajúcich rozhodnutiach vyslovil, že ojedinelá nečinnosť súdu v trvaní aj niekoľko mesiacov ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných

prieťahov. Uviedol, že v zmysle ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom v relevantnom čase už 15-dňová lehota od doručenia žiadosti súdneho exekútora na vydanie poverenia neplatí, ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom a musí rozhodnúť o zamietnutí žiadosti na vykonanie exekúcie. V čase rozhodovania pred Ústavným súdom bolo už o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia rozhodnuté a doba rozhodovania o tejto žiadosti v trvaní viac ako 13 mesiacov by vo všeobecnosti nebola ústavne udržateľná, ale v okolnostiach daného prípadu, keď Ústavnému súdu bolo z rozhodovacej činnosti známe, že sťažovateľka podávala žiadosti o udelenie poverení na vykonanie exekúcie hromadne, teda v rovnakom čase, zaťažovala všeobecný súd väčším počtom podaní, vzhľadom na to musela počítať s určitým technicko-administratívnym zdržaním na strane všeobecného súdu, ktoré spôsobilo, že o jej žiadosti bolo rozhodnuté s určitým časovým odstupom, čo je možné považovať za ústavne akceptovateľné.

V predmetnom konaní súd nemal za preukázaný nesprávny úradný postup, pretože v uvedenej veci exekučný súd konal sústredene bez prieťahov a tvrdená nečinnosť exekučného súdu žalobcom nebola zistená. Návrh bol doručený dňa 23.7.2009, exekučným titulom bol rozhodcovský rozsudok a bola žiadaná súčinnosť oprávneného, ktorú neposkytol v lehotách určených súdom. K ustanoveniu § 44 ods. 2 Exekučného poriadku súd považoval za potrebné dodať, že je dňom zvýraznená zodpovednosť exekučného súdu za vydanie poverenia, pretože jeho vydanie musí byť výsledkom náležitého skúmania exekučného titulu. Keďže titulom bol rozhodcovský rozsudok, bolo potrebné vychádzať aj zo zákona o rozhodcovskom konaní, v ktorom kontexte 15-dňová lehota na vydanie poverenia je extrémne krátka. Žalobca nepreukázal nesprávny úradný postup súdu pri posudzovaní a rozhodovaní o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Nepreukázal, že by prípadným oneskoreným rozhodnutím, a tým, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a v konečnom dôsledku, ktorá bola zamietnutá, mu súd spôsobil škodu z titulu vecných nákladov na správu pohľadávky, výdavkov na urgencie, publikačné výdaje, poštovné a pod.. Keďže nedošlo k naplneniu skutkovej podstaty nesprávneho úradného postupu zo strany exekučného súdu, nie je možné nárok žalobcovi priznať. Z týchto dôvodov súd žalobu zamietol.

Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalobca, ktorý navrhol tento zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Odvolacie námietky spočívali v tom, že účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, že súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav a ďalej, že súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností. K jednotlivým odvolacím námietkam bližšie uviedol, že došlo k nesprávnej aplikácii novej právnej úpravy § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z.. Súd vôbec nevysvetlil prečo zastáva názor, že účastníkom nevznikol stav právnej neistoty. Právna neistota existuje vždy do času, kým nedôjde ku konečnému rozhodnutiu. V danom prípade zákonodarca vytvoril legitímnu sféru tolerance trvania právnej neistoty určením zákonnej lehoty. Exekučný súd však ignoroval túto legitímnu sféru, na čo zo zákona nemal oprávnenie a posunul trvanie právnej neistoty do času, ktorý je z hľadiska ochrany základného práva na spravodlivý súdny proces neakceptovateľný. Exekučný súd rozhodoval o udelení poverenia na vykonanie exekúcie, s čím nemal nič spoločné rozhodcovský súd. Právna istota ohľadom riadneho výkonu exekúcie nemohla byť odstránená rozhodnutím rozhodcovského súdu, ale len súdu exekučného. Súdu neprislúcha polemizovať o vhodnosti limitácie dĺžky konaní zákonnými lehotami. Súd má aplikovať platné právo a akékoľvek úvahy de lege ferenda sú neprípustným súdnym aktivizmom, na ktorom nemožno založiť meritórne rozhodnutie. Ďalej poukázal na existenciu znaleckého posudku č. 1/2014, pokiaľ ide o výške vzniknutej škody a tiež aj k návrhu na prerušenie konania z dôvodu, že prebieha konanie o prejudiciálnej otázke, ktorou je rozhodnutie o porušení práva žalobcu na zákonného sudcu.

Žalovaný sa na odvolanie žalobcu nevyjadril.

Odvolací súd prejednal vec v zmysle § 212 ods. 1 O.s.p. v rozsahu, v ktorom sa odvolateľ domáhal jej preskúmania a dospel k záveru, že jeho odvolanie nie je dôvodné.

Súd prvého stupňa náležite zistil skutkový stav a vyvodil z neho aj správny právny záver, ak návrh žalobcu zamietol z dôvodu nepreukázania jedného z predpokladov zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a to existencie nesprávneho úradného postupu. Tak ako súd prvého stupňa zdôraznil s poukazom na rozhodnutie Ústavného súdu SR, nie každé nedodržanie zákonom stanovenej

lehoty znamená to, že ho možno kvalifikovať ako porušenie práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov. Naviac odvolací súd má za to, že neexistencia nesprávneho úradného postupu nebola preukázaná práve v súvislosti s ust. § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov účinného od 1.1.2013. Podľa tohto ustanovenia totiž pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo v zbytočných prieťahoch v konaní možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prieťahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prieťahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, v ktorom sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prieťahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd SR konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov. Uvedené podmienky tohto ustanovenia v danom prípade neboli naplnené, pričom ide o ustanovenie, ktoré bolo možné aplikovať aj na daný prípad, pretože ide o tzv. nepravú retroaktivitu, pri ktorej zákonodarca v novom právnom predpise uznáva právne skutočnosti, na základe ktorých podľa predchádzajúcej právnej normy došlo k vzniku určitých právnych vzťahov. O nepravú retroaktivitu môže ísť napriek tomu, že zákonodarca prípadne novým právnym predpisom zároveň s účinnosťou do budúca prinesie určité zmeny aj tých práv alebo povinností, ktoré vznikli za platnosti skoršieho zákona. Nepravá retroaktivita nebráni zákonodarcovi novou právnou úpravou vstúpiť aj do tých právnych vzťahov, ktoré vznikli na základe skôr prijatej právnej normy a meniť ich režim. Za prípustné sa považuje, pokiaľ nová právna úprava uznávajúc práva a povinnosti nadobudnuté podľa skoršieho právneho predpisu zavádza do budúca nový režim a mechanizmus (procedúru) uplatnenia týchto práv, alebo pokiaľ právom nadobudnutým za skoršej právnej úpravy priznáva odo dňa účinnosti neskoršej právnej úpravy nový obsah. V konečnom dôsledku nepôsobí nepravá retroaktivita do minulosti, ale akceptuje stav, ktorý nastal za skôr platnej a účinnej právnej úpravy, avšak tento stav rieši až v čase účinnosti novej právnej úpravy. Je potrebné zdôrazniť, že ust. § 9 ods. 2 citovaného zákona nijako neruší prípadné práva žalobcu, ktoré by mu vyplynuli z nesprávneho úradného postupu súdu, ale zavádza do budúca nový režim a mechanizmus uplatnenia tohto práva a priznáva tomuto nový obsah. Ak teda v danom prípade nie je naplnený predpoklad nesprávneho úradného postupu v zmysle § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. účinného od 1.1.2013, potom chýba jeden z predpokladov zodpovednosti za škodu a z tohto dôvodu je nárok žalobcu nedôvodný. Pokiaľ ide o ostatné odvolacie námietky so zreteľom na vyššie uvedené, tieto sú nevýznamné, keďže nijako nemôžu ovplyvniť neexistenciu jedného z predpokladov zodpovednosti za škodu v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z..

V odvolacom konaní bol žalovaný úspešný, avšak neuplatnil si právo na náhradu trov konania, preto mu táto priznaná nebola.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.